

gen er dog den, at Bestemmelsen af, hvilket andet Communicationsmiddel der skal ansees for tilstrækkeligt, er overladt til Administrationens og Landvæsencommissiionens Kjendelse. Lovgivningen tillader paa ingen Maade, at der i dette Forhold appelleres fra Administrationen og Landvæsencommissiionerne til Domstolene, Noget, hvorom den Lovbestemmelse, som jeg nys omtalte, ikke paa nogen Maade indeholder nogen Anbynding. Dette er jo heller ikke Andet, end hvad der paa ganske lignende Maade finder Sted i andre Landforhold. Det er jo ikke noget Nyt og Usædvanligt, at man i meget vigtige Landbointeressers ikke kan gaae til Domstolene. Det er jo saaledes f. Ex. en Interesse af den allerhøieste Vigtighed for en Grundeier, at hans Jord ikke bliver udsat for Oversvømmelser ved det Vand, som flyder til hans Jord andre Steder fra, eller omvendt bliver udtørret ved, at Vandet bortledes fra de omliggende Eiendomme; men vi vide dog Alle, at det følger af alle de Bestemmelser, som ere givne angaaende skadeligt Vands Afledning og overhovedet om Vands Afbenyttelse, at Afgjørelsen af Spørgsmaal, der maatte rejse sig herom, ligger hos Synsmændene og Landvæsencommissiionerne, og at, hvad disse i saa Henseende bestemme, ikke kan appelleres til Domstolene. — Det forekommer mig, at Tvetydigheden af det Ord „Ret“ har havt en noget uheldig Indflydelse paa denne Sags Behandling. Man hører undertiden dette Ord taget i den allerstængeste Forstand, nemlig som eensbetydende med saadanne Krav, som man kan gjøre gjældende ved Domstolene, men det er dog, mener jeg, ligeledes en fuldkommen berettiget Sprogbrug, som derhos ogsaa er den almindelige, at man ved dette Ord forstaaer andre Rettigheder end saadanne, der kunne gøres til Gjenstand for Afgjørelse ved Domstolene. Der gives jo nemlig Rettigheder, for hvilke der ikke have nogen anden Beskyttelse end den, som kan erholdes gennem Administrationen, der paa det paa-gjældende Punkt da forsaavidt optræder som Dommer og med en Domstols Charakter. Til saadanne Rettigheder, der vistnok kunne kaldes Rettigheder i udvidet Forstand, hører nu netop Færdelsesretten ligesom den af mig nys omtalte Ret til ikke at blive forulempet af Naboers

og Andres Foranstaltninger med Hensyn til Vandløb og andet Deslige. Man har i disse Forhold, efter min Formening, kun at søge Beskyttelse hos Administrationen, og man kan ikke vente nogen Beskyttelse hos Domstolene. Men derfor mener jeg ogsaa, at det er af den allerhøieste Vigtighed, at ogsaa de administrative Autoriteter, som have med dette Slags Forhold at gjøre, ere sig vel bevidste, at det er deres Opgave, ikke blot at sørge for det Offentliges Interesser i disse Forhold, men ogsaa at sørge for de Privates Interesser og at beskytte de Private. Dette er en Opgave, som de ikke paa nogen Maade kunne vise fra sig. — Jeg har oprindeligt havt nogen Betænkelighed ved hele Lovforslagets § 6. Jeg har havt nogen Betænkelighed ved dens hele Indhold, fordi det forekommer mig, at der vel kan være nogen Frygt for, at man derved giver de administrative Autoriteter en Anledning til at træffe Bestemmelser om Veies Nedlæggelse, der ville være mindre vel begrundede og overveiede, end det egentlig er ønskeligt; navnlig forekommer det mig, at man i det tredie Stykke af Paragraphen er gaaet videre, end det var nødvendigt, naar man der har bestemt, at, saasnart der er taget Beslutning om, at en Vej skal nedlægges, saa skal dens Terrain eller Jordsmøn nødvendigviis sælges, saa skal Kommunen disponere derover. Imidlertid har jeg dog taget i Betænkning at røre ved Paragraphen i dens Heelhed paa Grund af det fremrykkede Standpunkt, hvorpaa hele denne Sag er kommen, efterat det andet Thing har erklæret sig enigt i de foreliggende Bestemmelser, og da jeg derhos, som det forekommer mig, har bemærket, at Stemningen her i Thinget i det Hele er for, at Lovforslaget skal gaae igjennem uden alfor store Forandringer, og det saameget mere, da jeg tilmed ikke kan benægte, at der ikke lader sig sige Noget imod det Princip, der ligger til Grund for Paragraphens Bestemmelser; thi det kan jo ikke siges at være Andet end rigtigt, at Kommunen, naar det Terrain, der henhører til en offentlig Vej, virkelig bliver overflødigt for dets hidtilværende Diemed, maa være berettiget til at behandle det som sin Eiendom og at sælge det. Hvad jeg imidlertid i alt Fald har maattet formene,